

Музеї мовчать, увібравши у себе минуле.
Картини мовчать, та мовчанням говорять багато.
Із столичного гамору, із столичного ритму і гулу
Входжу у вічне, велике, вселюдське свято.
То відомі художники забирають мене в невідоме,
У предивні моря, у степи, у гаї, у тишу,
Де стоять над віками святі мадонни
І, як сонце, дитя колишуть.
Де блукають у травах крилаті коні,
Де плывуть кораблі з лебединими крилами,
Де збираються німфи круг місяця в коло
І сплітають вінки собі з місячних лілій.
Де така чистота, що й душа стає чистою,
І стоїш серед зали, в майбутнє задивлений,
А з картин над віками встає урочисто
Людина...
